

ÜNİVERSİTE NEDİR, NE DEĞİLDİR -TÜRK ÜNİVERSİTELERİ VE YÖK-*

Doç. Dr. Baskın ORAN

Ben üniversiteye 26 yıl önce bu konferans salonunda başladım. 1964 sohbaharıydı. Beatles'ın A Hard Day's Night'ının herkesin ağzında olduğu günler.... Beni bu okul yetiştirdi. Burada çok yontuldum. 1968'de mezun oldum ve 14 yıl boyunca öğrenci yetiştirdim. 1982 Kasımında Fakülte'den atılışla başlayan 8 yıllık zorunlu bir aradan sonra sizlerle tekrar bu sıralarda biraraya gelişim, benim için büyük mutluluk vesilesidir.

Aynı zamanda da, mutsuzluk. Bunun iki nedeni var.

Birincisi, bıraktığım okul ile bulduğum okul aynı okul değildir. Anlatayım. Bir fakültenin, personeli dışında, üç ana ögesi vardır. Hocalar, yapılan yayınlar ve öğrenciler.

Yanlış anlaşılması için, meslektaşlarım hakkında bir şey söylemek istemiyorum. Herkes kendini bilir. Sadece, okulun üzerinde bir ölü toprağı hissettiğimi söyleyerek geçeceğim.

Yayın bakımından, durum mutsuzluk vericidir. Bir tek sayı vereyim ve anlayacaksınız. Fakülte'ye döndüğümde Yayın Bürosu'ndan 1982'den sonra yayınlanan kitapları istedim, gönderdiler, odacı arkadaş eller dolu geldi, şuraya bırak ben yerleştireyim, sen diğerlerini getir, dedim. Hepsinin bu kadar olduğunu söyledi. Saydım, 20 kitap ve 6 tane SBF'ergisi idi. Biz bu kadar yayımı bir tek yıl içinde yaptık.

Öğrenciler bakımından durum ise, ancak "hüzün" sözcüğüyle ifade edilebilir. Öğrenci arkadaşlarım bana gruplar halinde hoşgeldin demeye geldiler. Büyük mutluluk verdiler. Derslerden taemin olmadıklarını, bir şey öğrenmediklerini, örneğin güncel sorunlarla ilgili bir derste Körfez sorununu, Ermeni sorununu, Ege sorununu, ne bileyim Filistin sorununu dinleyecek yerde Birleşmiş Milletler'deki veto mekanizmasını dinlediklerini, oysa başka bir derste bunu öğrenmiş olduklarını söylediler; bunları atlıyorum.

*1042'yi kaldıran mahkeme kararı sonucu 2 yıllık bir aradan sonra Fakülte'ye dönünce, 1 Kasım 1990 günü SBF'de verdiğim konferansın metnidir.

Ama, öğrenciler bana daha vahim şeyler söylediler. Öğrenci derneğine üye oldukları takdirde işlenmekten korktuklarını söylediler. Geldiler, kitaplıktan belli kitapların aldıkları takdirde bunun polise bildirilmesinden korktuklarını söylediler. Hatta, ilk defa bir kız öğrenci geldi, hocam sizin odanızın önünde iki gündür dolaşıyoruz ve ben tek başıma en sonunda girmeye karar verdim, arkadaşlarım girmede, dedi. Neden, dediğimde, işlenmekten korkuyor arkadaşlar, diye izah etti.

Bu sözler, sevgili dinleyiciler, bir hüznün belgesidir. Ben bu Fakülte'yi böyle yılgnlık içinde bırakmamıştım.

Mutsuzluk duyuşumun ikinci nedenini öyle uzun uzadıya anlatmaya gerek yok. Bir tarihsel fıkra çok daha iyi belirtecek ne demek istediğimi:

İstanbul'daki Yeni Cami'de bir cenaze namazı kılınacakmış, bakmışlar imam ortalıkta yok, oradan geçmekte olan içkiciliğiyle meşhur Bekri-Mustafa'yı imama benzetmişler ve tuttukları gibi getirmişler. Bekri Mustafa çarnaçar namazı kıldırıktan sonra, musalla taşında yatan ölünün kulağına eğilip birşeyler söylemiş. Cemaat çok merak etmiş ve birkaçı gidip sormuş, yahu ne söyledin mevtaya, diye. "Birşey değil," demiş Bekri Mustafa, "öteki dünyada sorarlarsa İstanbul nasıl diye, Bekri Mustafa Yeni Cami'ye imam oldu dersin, onlar anlarlar, dedim".

1859 tarihinde kurulmuş bir müessesede benim bugün verdiğim, sizlerin de dinlemek için koca salonu doldurduğunuz konferansın adını anımsayın, müessesenin ne durumda olduğunu anlarsınız...

Ben 26 yıl önce bu şimdi sizin oturduğunu sıralarda okurken, genellikle derslerde bir şeyin eksikliğini duyardım: Hocalar genellikle dersin planını önceden anlatmadıkları için, izlemekte güçlük çekerdim. Siz de aynı güçlüğü çekmeyesiniz diye, anlatacak olduklarımı başlıklar halinde belirteyim: Önce bir durum saptaması yaparak, bu duruma nasıl geldiğine değineceğim. Bunun arkasından, bir özeleştiri bölümü geliyor. Son olarak da üniversitenin geleceğini tartışmak istiyorum.

BU DURUMA NASIL GELİNDİ...

Üniversitenin bu hale nasıl geldiğini iki ana başlık altında ele almak gerek. Birincisi, yükseköğretimin 12 Eylül düzeni içindeki yerini saptayarak, ikincisi de, YÖK'ün kendini aklamak için çıkardığı Beyaz Kitap'daki iddialara teker teker ele alarak.

Üniversite'nin 12 Eylül düzeni içindeki yeri

12 Eylül 1980 günü Türkiye'de ordu darbe yaparak yönetime el koydu.

Üniforma giyen, tekdüzeliği kural edinmiş, merkezileşmenin son haddini uygulayan, dolayısıyla da demokratiklikle doğal olarak hiçbir ilgisi bulunmayan bir kurum olan ordu, toplumda o günlerde hüküm süren anarşiyi ortadan kaldırmanın yolunu, toplumun temel direklerine üniforma giydirmek olarak gördü. Siyasal partiler, basın, sendikalar ve derneklerin yanı sıra üniversiteler de bu üniforma giydirişten nasiplerini aldılar.

Cuntanın önderleri, üniversitedeki öğrenci çalkantılarını konusunda üç noktada özetlenebilecek bir fikre sahiptiler:

- 1) Üniversite özerklik yüzünden anaşinin kaynağı olmuştur.
- 2) Akademi, yüksekokul ve üniversite gibi farklı kurumların varlığı, yükseköğretimin işleyişini bozmaktadır.
- 3) Öğrencileri bu hale hocalar getirmiştir.

İşte bu varsayımlar yüzündendir ki, üniversitenin özerkliği kaldırıldı, bütün farklı kurumlara tek tip elbise giydirildi, YÖK yasasının yürürlüğe girdiği 6 Kasım 1982 gününden başlayan hoca atmaları gerektiğinde 1402 uygulamalarıyla inanılmaz boyutlara ulaştırıldı.

Bu son uygulama, Fakültemizi özel olarak hedef aldı. Öyle ki, rakam veriyorum, 1982'deki duruma oranla SBF öğretim kadrosu 1983 yılında yüzde 47'lik bir kan kaybına uğradı. Bu yüzde 47 rakamı içinde yalnızca iki kişi yaş haddinden emekli olmuş, gerisi ya YÖK ve 1402 tarafından atılmış, ya da artık böyle bir üniversitede hocalık yapılamayacağı gerekçesiyle istifa etmişti.

Bütün bunların yanı sıra, 12 Eylül ekonomisi faktörünü de unutmamak gerek. Ekonomik açıdan 12 Eylül demek, Türk ekonomisinin Batı'ya eklenmesi yılları demekti. Tabii ki, 1930'larda kendine yeterli bir ekonomi kuran ve 1940'larda Danimarka'ya ilaçlama uçağı satan Türkiye'nin üniversitesiyle, Batı'ya eklenen bir ülkenin üniversitesi aynı olmayacaktı. Demokrasi sona erdiği anda, olmaması için iç ve dış güçler gerekeni yapacaklardı. Üniversiteyi yukarıdan gelecek yönergeleri eleştirecek pozisyondan, o yönergelere sorgusuz sualsiz baş eğen pozisyona getireceklerdi.

YÖK Beyaz Kitabı

YÖK, Türkiye'de hele o günkü dikta koşulları içinde düşünülürse şimdiye değin görülmemiş yoğunlukta eleştirilerle karşılaşınca, 1984'te kendini aklamak için bir Beyaz Kitap çıkardı. Bu kitaptaki iddialar dört başlık altında toplanabilir:

- 1) Eğitim düzeyi yükseltilmiştir.
- 2) Başarı oranı artırılmıştır.
- 3) Hocaların dengeli dağılımı sağlanmıştır.
- 4) Yönetimde reform yapılmış, huzur getirilmiştir.

Şimdi, bunları teker teker ele alarak gerçek duruma bakalım.

1) Eğitim düzeyinin YÖK döneminde yükseltilmiş olduğu iddiasını, ben sadece SBF rakamlarına sahip bulunduğum ve YÖK de istatistik yayınlamaktan titizlikle kaçınıldığı için Siyasal Bilgiler Fakültesi'ndeki durumu izleyerek inceleyeceğim.

Fakültemizdeki öğretim üyesi/öğrenci oranının YÖK döneminde ne hale geldiğini rakamlarla gözler önüne sererek incelemek çok öğreticidir.

1980 - 81 öğretim yılında SBF'de 147 öğretim üyesi ve yardımcısı varken, Fakülte 2245 öğrenciye sahipti. Bu dönemde 1 öğretim elemanına 15 öğrenci düşüyordu.

YÖK ve 1402 uygulamalarıyla atılan ve istifa zorunda bırakılanlar nedeniyle, 1983-84 öğretim yılında öğretim üyesi sayısı 78'e düştü Yani yüzde 46,9 oranında azaldı. Öğrenci sayısı ise aynı dönemde 3171'e çıktı. Yani yüzde 41,2'lik bir artış gösterdi. Bu durumda öğretim üyesi başına düşen öğrenci sayısı 40'a yükseldi.

Şimdi, sormak gerekir:

1 öğretim üyesine 15 öğrenci düşerken kötü eğitim veriliyordu da, 40 öğrenci düşmeye başlayınca mı iyi eğitim vermeye başlandı?

Uluslararası ilişkiler kürsüsünden atılanların yerine emekli hariciyeciler, ekonometri kürsüsünden atılanları yerine muhasebe müdürleri alelacele bulunup getirildiği, koca Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde ilkokul gibi sabahçı - öğrenci uygulanmasına geçildiği için mi eğitim kalitesi yükseldi?

Yoksa, bu emekli hariciyeciler ile muhasebe müdürlerine artık master ve doktora dersleri de verilmeye cesaret edilemediğinden 6 doktora bölümünden 3'ü resmen kapatıldığı için mi daha iyi eğitim vermeye başlandı?

1980 - 81 öğretim yılında SBF'de master ve doktora öğrenci olmak için başvuranlar 134 kişiydi. Ba sayı 1983 - 84 döneminde 41'e düştü (azalış oranı:69.4). Bu azalış mı eğitim düzeyinin yükseldiğini gösteriyordu?

Odama grup grup gelen öğrencilerin yakındığı konuların başında, derslerde kendilerine soru sordurulmayışı geliyor. Bugün, eskiden öğrencisinin hocasını sıkıştırmasıyla tanınan Mülkiye'de dersler monolog olup çıkmıştır. Oysa, en başarılı hoca, öğrencilerin en çok sorusuna muhatap olan hocadır. Üniversite bilgi aktarmaz ki dersler vaaz verir gibi yapılsın. Üniversite bilgiyi tartışır. Yöntem ve araştırma yeteneği aşılır. Neyin, nerede bulunacağını, bulunduğu zaman da o bilgiden nasıl bilimsel kuşku duyulacağını öğretir. Soru sordurulmayan veya öğrencisi soru sormaya cesaret edemeyecek hale getirilmiş üniversitede bilimsel kuşku nasıl verilir?

2) Üniversitelerdeki başarı oranı, aynen Beyaz Kitap'ın iddia ettiği gibi, YÖK döneminde artmıştır. Çünkü, başarı grafiğinin başaşağı gittiği görülünce, derhal aynı yarıyıldan birbiri ardına iki yönetmelik değişikliği yapılarak sınıf geçmek kolaylaştırılmıştır. Öyle ki, ara testte dokuz tutturana öğrenci yıl sonunda sıfır bile olsa geçecek hale getirilmiştir. Bunun yanısıra, o dönemde bizzat öğretim üyesi arkadaşlarımdan öğrendiğim bir husus daha vardır: Zamanın dekanı, öğrencilerin başarısız oldukları derslerin hocalarını makamına çağırarak, notları biraz daha "bol" tutmalarını "rica" etmiştir.

Buna rağmen, YÖK döneminde binlerce öğrenci atılmıştır. "Yükselen" başarı oranı, bu öğrencilerin atılmasından geri kalanların oranıdır.

3) YÖK Beyaz Kitabı öğretim üyelerinin "dengeli dağılımı"nın sağlanmış olduğunu söylerken, YÖK yasası çıkarılırken ileri sürülen iki iddiaya atuf yapmaktadır.

Birincisi, bu yasanın çıkarılması sırasında, bir piramitten söz edilmiş ve amaçlanan öğretim üyesi ünvan dağılımının çok miktarda asistan, daha az miktarda doçent ve çok

daha az miktarda profesör biçiminde olduğu belirtilmişti. Yani asistanlardan oluşan geniş taban yukandaki profesörlere doğru çıktıkça daralacaktı.

Şimdi vereceğim rakamları dikkatle dinleyin; Şu anda Siyasal Bilgiler Fakültesi'nin öğretim üyesi kadrosu 8 (sekiz) yardımcı doçent (yani Dr. Asistan), 8 (sekiz) doçent ve 50 (elli) profesörden oluşmaktadır. Elhak, bir piramit oluşturulmuş, ama sivri tepesi üzerine oturtulmuştur.

Üstelik, eskiden tez hazırlayarak ve deneme dersi vererek doçent olunurken, artık bu zorunluklar kalkmıştır. İnsanlar birkaç makaleyle doçent yapılmıştır. Eskiden profesörlük için ikinci dil gerekirken, artık gerekmemektedir.

İkincisi, gene YÖK yasası çıkarılırken, "Nasıl bir asker yurdun her tarafında görev yapıyorsa", öğretim üyelerinin de yurdun dört bir yanında görev yapması öngörülmüştür. Bunun için de rotasyon denilen müessese getirilmiştir.

"Yurdun dört bir köşesinde" üniversite olup olamayacağına, olursa buna üniversite denilip denilmeyeceğine birazdan geleceğim. Önce şu rotasyonun gerçek işlevini rakamları konuşurarak bir görelim:

YÖK yasasının yürürlüğe girdiği 1982 yılında yapılan saptamalar, yedi "az gelişmiş" üniversitedeki öğretim üyesi gereksinmesinin 303 olduğunu göstermiştir.

Bu işi bir an önce yapıp bitirmek ve araştırmalarına dönmek isteyenler rotasyona gönüllü olmuşlardır. Bu gönüllülerin adedi gene 1982 yılında 350'dir. Buna rağmen, rotasyon zorunlu olarak uygulanmıştır, çünkü amaç taşra üniversitelerine öğretim üyesi bulmak değil, belirli öğretim üyelerini istifaya zorlamaktır.

Adlarını vererek üç tane örnek sıralayacağım. İstanbul Hukuk Fakültesi'nde Doç Dr. Bülent Tanör Diyarbakır'a, Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nden Doç Dr. Güney Gönenç Gaziantep'e, aynı üniversiteden Doç. Dr. Nazif Tepedelenlioğlu ise, Elazığ'a zorunlu rotasyona gönderilmiştir. Gönenç ve Tepedelenlioğlu yeni görev yerlerine gittiklerinin yaklaşık altıncı ayında 1402'lik yapılmışlardır. Tanör'e 1402'lik olduğunu bildiren sarı zarf ise, kendisine Diyarbakır havaalanına indiği anda verilmiştir.

İşin bu noktasında bir soru sormak gerek:

Zorunlu rotasyon olmadan öğretim üyeleri taşra üniversitelerine gitmediklerine göre, bu üniversiteler hocasız mı kalsın?

Buna verilecek yanıt pek basittir: Taşrada Üniversite Olmaz!

Çünkü, taşraya üniversite yaparsanız taşra çağdaşlaşmaz, üniversite taşralaşır. Bunun en güzel kanıtı, taa 1956'da Erzurum'da açılan Atatürk Üniversitesi'dir. Üniversite denilen olay, herşeyden önce bir ortam meselesidir. İsteyenin parkasını giyip yürüyüşe, açikoturuma veya konferansa gidemediği, isteyenin minietek giyip diskotek veya birahane de eğlenmediği, isteyenin başörtüsü takıp oruç tutamadığı ve bütün bunların hepsinin birden aynı anda, aynı yerde mümkün olmadığı yer, üniversite değildir. Bir lise azmandır.

Oysa, üniversite bir lise azmanı değildir. İngilizce'deki "High School" deyiminin karşılığı Türkçe'ye "Yüksek Okul" biçiminde çevriliyorsa, söylenecek söz yoktur. Üniversite alabildiğine demokratik, çok yönlü, çok sesli, çok renkli bir bilgi üretme ortamında yaşayabilir ancak. Bu da en büyük kentlerde bile zor bulunabilmektedir.

Şimdi vereceğim isimlere şaşıracaksınız.

Bir yanda, Mahir Çayan, Yusuf Küpeli, Murat Karayalçın, Uluç Gürkan, Melih Aştık.

Diğer yanda Abdülkadir Aksu, Mehmet Keçeciler, Hasan Celal Güzel, Erdoğan Yavuzlar.

Bu insanların hepsi, benim sınıf arkadaşımı. devre arkadaşı bile demiyorum, sınıf arkadaşlarımdı. 1960'ların Mülkiyesinde, bin çiçeğin açtığı, bin kokunun duyulduğu o güzelim ortamda yetişti bütün bu taban tabana zıt isimler. Daha ne örnek vereyim?

4) YÖK'ün iddiaları arasında bir de, yönetimde reform yapıldığı ve huzur ortamı getirildiği yer alıyor.

Reformla kastedilen her halde şu: Toplumun en okumuş kanadını temsil eden üniversite hocaları, demokrasinin en temel kurumu olan seçim denilen şeyi artık belleklerini zorlarsa anımsayabiliyorlar. YÖK'le birlikte üniversitelerde seçim kalktı. Artık rektör atamayla geliyor, dekanı atıyor, o da bölüm başkanını seçiyor. Böylece herkes tepeye bağlanıyor. Öğrencilerin, hatta asistanların üniversite organlarında temsili artık hayal. Bir fakültenin en geniş temsil organı olan Fakülte Kurulunda profesörler bile sadece üç kişiyle temsil ediliyor; atanmış bölüm başkanları salt çoğunluğu oluşturmakta.

Bütün bu sisteme egemen olan YÖK Başkanı Prof. Dr. İhsan Doğramacı'nın yönetim felsefesi "Allah'a, Resulüne ve İdarecilere itaat şarttır. İtaatin olmadığı yerde anarşi doğar" (Milliyet, 31 Aralık 1986) biçiminde olunca, tabii ki 1983'te "okulda verilen yemeklerin kalitesinin düzeltilmesi" için dilekçe veren SBF öğrencilerinin isimleri zamanın dekanı tarafından polise bildirilecek ve bu öğrenciler 10 ile 20 gün arası gözaltında tutulacaklardır.

Tabii ki, 1986 Kasımında yemekleri boykot eden öğrenciler, birtakım öğretim üyelerinin fotoğraflı öğrenci fişlerinden yaptıkları teşhis sonucu tutuklanacaklar, üstelik bu yöntemle polise adları bildirilenlerden birinin, boykotun olduğu gün okulda değil, polis gözetiminde bulunduğu anlaşılacaktır.

Tabii ki, Yılanların Öcü filmi için kantinde bilet satan altı öğrenci "bilet satma eylemini öğrenci derneği yönetim kurulu olarak planlayıp yürürlüğe koymak" ve "fakültenin sükun, huzur ve çalışma düzenini bozucu davranışlarda bulunmak" suçlarından birer ay okuldan uzaklaştırma cezası alacaklardır.

Ve tabii ki, SBF Öğrenci Derneği'nin çıkartacağı Bülten'e yazı veren üç öğretim üyesinden ikisi, zamanın dekanıyla yaptıkları görüşmeden sonra yazılarını çektiklerini bildireceklerdir.

İşte , "Huzur Ortamı" denildiğinde kastedilen her halde budur.

Oysa, 12 Eylül darbesini yapan asker kişilerin ve onlara üniversite konusunda danışmanlık yapan sivil kişilerin iddia ettiklerinin aksine üniversite anarşinin kaynağı değil, bir numaralı kurbanıdır. İki nedenden ötürü: hem 12 Eylül'den önce anarşi yüzünden eğitimi aksamış, hem de 12 Eylül'den sonra kendisine YÖK düzeni reva görülmüştür.

Bilimsel tarafsızlık, burada bir an durup, bir soru sormayı gerektiriyor: Peki, 12 Eylül'den önce üniversite pek mi mükemmeldi? Hiç kusuru yok muydu?

Bunun iki yanıtı var: Bir, pek çok kusuru vardı. Ama, hiçbir kusuru, üniversitenin anarşi kaynağı olarak gösterilmesine olanak vermezdi. Bizzat askeri cezaevlerinin kapısına askeri cemse kamyon dayanıp idamlık kaçırılan bir ülkede, üniversitenin anarşiyi önlemesi istenemezdi.

İki, pek çok kusuru vardı, ama bileşik kaplar kuramı diye de bir şey vardı. Türkiye'nin hangi kurumu kusursuzdu ki üniversite kusursuz olsun. Hangi ülkenin üniversitesi o ülkenin genel seviyesinin üzerindeydi? Bununla birlikte, YÖK birleşik kaplar ilkesini bile bozmayı başardı. Bugün üniversiteyi, Türkiye toplumunun genel demokrasi seviyesinin bile altına düşürmeyi gerçekleştirdi.

ÖZELEŞTİRİ

Yukarıdaki paragraflarda söylenenlere rağmen, YÖK öncesi üniversitenin çok ciddi biçimde eleştirilmesi gereken taraflarının bulunduğuna inanıyorum.

Hocalar, öğrencilerin yaptıkları hatalara yeterince güçlü biçimde karşı çıkmamışlardır. Belki çıksalardı da o ortamda dinleyen olmayacaktı. Ama ellerinden geleni tam olarak yapmamışlardır.

Öğrenci, bu YÖK yönetiminin gelmesine büyük katkıda bulunmuştur. Çünkü, kendi konumunu ve Türkiye'nin genel konumunu değerlendirmede fahiş yanlışlıklar yapmış kendinde büyük güç vehmetmiş ve buna göre davranmıştır. Bu durum, kıskırtımlarla birleşince, bazılarına gün doğmuştur.

Öğrenci her fırsatta yürüyüş yapmış, yollar tıkamış, lastikler tutuşturulmuş, hem dolmuş şoförü ve hem de dolmuştaki yolcular yabancılaştırılmıştır.

Her fırsatta havaya kurşun sıkılmış, ama memleketi kurtarmak için mi yoksa çok derinlerdeki kompleksleri tatmin etmek için mi olduğu düşünülmemiştir. Her silah sesi duyulmuşta, üniversitenin meşruluğu halkın gözünde bir darbe daha yemiştir. Öğrenci, halkı karşısına almıştır.

Öğrenci çok dikkat etmelidir.

Öğrenci bir sınıf değildir. Arkasında sınıf da yoktur. Öğrenci bir sınıflarıüstü oluşum değil, sınıflararası bir oluşumdur. Sıkıyı gören kaçır, ortada sipsivri öğrenci kalır. Sonra, o tecrübeli büyükler, o tecrübesiz öğrenciyi alır, idam eder. Zayıf ve çaresiz olduğunu bile bile.

Bir gün yeniçeri ağası ocağa gelmiş, bakmışlar bıyıkları yok. Sormuşlar, gece üstünden fare geçtiği için kestim, demiş. Aman, hiç koskoca bıyık bir fare geçtiği için kesilir mi, demişler "Kesilir", demiş yeniçeri ağası, "yol olmasın diye kesilir!".

Öğrenciyi hiç bir şey için değil, yol olmasın diye idam ederler. Üstelik, şunca yıllık toplumsal gelişme de sıfırlanmış olur.

Bugün üniversitenin gündemi devrim yapmak değildir. Hele hele, zayıf ara tabakaların silaha, kaba kuvvete başvurusu hem intihar, hem cinayettir. Kendileri açısından intihar, Türkiye demokrasisi açısından cinayettir. Her dönemde herkesin, ama özellikle güçsüzün gündemi hukuk ve demokrasi istemek ve bu arada kendini çok okuyarak, açıkloturum ve konferanslara katılarak eğitmektir.

ÜNİVERSİTENİN GELECEĞİ

Benim gençliğimİN müzik ilahları The Beatles yeni ünlendiğinde, Time dergisi "They are too hot not to cool off" (O kadar sıcaklar ki, böyle kalamazlar, soğuyacaklar) demişti.

Üniversite de o kadar kötü durumda ki, böyle kalamaz. Mutlaka iyiye gidecektir. Daha şimdiden güvenlik soruşturması, 1402 uygulaması, rotasyon, seri öğretim üyesi imalatı, öğrenci depolitizasyonu, bütün bunlar teker teker şimdiden yıkılmıştır.

Öğrenci taleplerle gelmektedir ve en önce de, daha çok bilgi, daha iyi eğitim, daha çok üniversiter özgürlük istemektedir.

Üniversite şimdiden dar boğazdadır. Gittikçe kaliteli hoca sıkıntısına düşecek, gittikçe öğrenci daha şikayetçi olacak ve bu öğrenciyi işe alacak olan kişi ve kurumlar gittikçe sızlanmayı artıracaktır. Çünkü bugünkü YÖK üniversitesi bilgi üretmemekte, aktardığı bilgiyi de yarım yamalak aktarmaktadır. Üniversitede bilimsel kuşku diye bir şey artık tanınmamaktadır. Bugün üniversitede bilim üretmek için en önemli unsur, çok yönlü ve çok sesli ortam bulunmamaktadır. Bu üniversite böyle gidemez. Toplumun gereksinimleri bunun böyle gitmesine izin vermez.

Bu üniversite er geç bir bunalıma girecek ve bu bunalımdan, öğrencilerle hocaların el ele kuracağı gerçek bir üniversite sonunda mutlaka çıkacaktır.